

Marie

Marie

Onna X

Schrijver: Onna X
Coverontwerp: Onna Artem-Art
ISBN: 9789402158830
© Onna X

1 Stemming

“Ga jij ook mee op kamp?” Het meisje kijkt de vrouw vragend aan. De lange roodharige vrouw die aan de hoge tafel in de personeelskamer zit, kijkt verrast op van haar boek. Ze schudt haar hoofd. ‘Nee, helaas ga ik niet mee’, zegt ze. ‘Maar, er gaan alleen maar mannen mee’ probeert het meisje nog. Daarmee doelt ze op de vaders die zich opgegeven hebben om de kinderen van groep 7 te begeleiden op het schoolkamp. ‘Zoals je weet zou Koen dan drie dagen alleen thuis zijn’ ‘Dat lijkt me geen goed idee’, voegt de vrouw er rustig aan toe. Het meisje uit de klas van haar jongste zoon kijkt beteuterd. Het leek haar blijkbaar eerst wel een goed idee. Teleurgesteld knikt het kind dat ze het begrepen heeft. “Maar”, probeert de vrouw nog, “Er gaan toch ook allemaal juffen mee?” Alsof dat toch niet helemaal het zelfde is, loopt het kind teleurgesteld de lerarenkamer uit. Ze draait zich nog even om en zegt zachtjes gedag. De vrouw zucht en kijkt naar haar zonverbrande armen. De broek die ze aan heeft striemt haar diep rode benen. Ze doen pijn, maar ze merkt het amper. Ze zit te wachten tot de klas van haar oudste naar buiten komt. Zij zal de leerlingen op de fiets naar het squashcentrum brengen.

Even later komen de kinderen van groep 8 aangestormd. Dit is de groep van Koen, haar oudste zoon. Het lijkt ze niets uit te maken dat de andere klassen in het gebouw nog aan het werk zijn. Uitgelaten van blijdschap rennen de leerlingen met veel kabaal naar buiten. De vrouw loopt er rustig achteraan. Ze heeft als eerste haar fiets te pakken en stopt de sleutel in het slot. Haar fiets staat voor de school. De leerlingen moeten eerst hun fiets uit de stalling achter de school halen. Ze stop haar zwarte rugzak in een van haar fietstassen. Uit de andere fietstas haalt ze haar gele veiligheidshesje. Niemand verplicht haar daartoe, maar ze doet het toch. Ze wil goed zichtbaar zijn in het verkeer. “Juf, waar moeten we opstellen?” De eerste kinderen zijn al terug met hun fiets. Ze blijven haar juf noemen. Dat is iets waar ze inwendig heel blij mee is. Als ze haar alleen bij haar voornaam zouden noemen, dan zou zij ze corrigeren. Juf Marie heet ze.

Dit was ooit haar school. Nu niet meer. Haar eigen kinderen zitten hier nog op school en dus helpt ze af toe mee. Vooral bij het fietsen. Op de een of andere manier vinden de meeste leerkrachten het moeilijk of eng om met een grote groep kinderen te gaan fietsen.

Zij niet. Het gaat meestal allemaal vanzelf, vindt ze. Ze houdt de leerlingen goed in de gaten, maar meestal wordt er netjes gefietst. In deze stad liggen veel fietspaden, dus veel verkeer komen ze niet tegen.

De stagiaire komt nu ook naar buiten. Ze loopt een beetje aarzelend naar Marie toe. Ze spreekt Marie met ‘U’ aan. “Zeg maar gewoon jij hoor!” Blijkbaar vindt de jonge juf dat gek. Ze giechelt.

Marie zucht onhoorbaar. “Ik ga wel voorop.” zegt ze. “Dat is fijn, dank u wel.” zegt het juffie. Marie gaat midden op de drukke weg voor de school staan om de hele stoet kinderen veilig over te laten steken. Als ze als laatste wegfietst, zwaait ze naar de wachtende automobilisten. Binnen een paar minuten heeft Marie ze allemaal ingehaald. Ze gaat achter de voorste twee kinderen fietsen. Het zijn vrienden van haar oudste zoon. “Mogen wij de route bepalen juf?”

Ze leggen aan Marie uit waar ze langs willen. Het is niet de beste route, maar het kan wel. Ze zijn blij als het mag en gaan er helemaal stoer en gevaarlijk van fietsen. “Wie belt 112 als het mis gaat?” roept Marie. Meteen fietsen de jongens rustiger.

Het is heerlijk zonnig weer. Net zo mooi als gisteren. Marie en haar man en hun jongens zijn toen een heel eind gaan fietsen. Door het bos en langs een grote vaart. Haar man Alec heeft twee hernia's. En dus, na ongeveer 12 kilometer fietsen, zag hij het niet meer zitten. Hij schold en was erg onredelijk tegen de jongens. Toen heeft Marie de jongens naar huis gestuurd met de huissleutel. Ze beloofden te bellen als ze eenmaal thuis waren aangekomen. Op die manier kon Alec in zijn eigen trage tempo naar huis fietsen en kon hij zijn frustratie uiten zonder de kinderen te traumatiseren.

Want Alec had veel pijn. Met een kromme rug en een vertrokken gezicht verklaarde hij de oorlog aan het fietsen en alles wat daar mee te maken had. Zijn grote zware lijf hing voorover gebogen over het stuur. Hij legde aan Marie uit, dat de afstand tussen het zadel en het stuur veel te kort was voor hem en dat het stuur bovendien veel te laag stond. Marie moest toegeven, dat hij met zijn honderdvijfentwintig kilo en een lengte van bijna twee meter niet echt leek te passen op zijn fiets. Hij deed snauwerig tegen haar toen ze opperde naar een betere fiets te zoeken, want fietsen was toch wel goed voor hem. Toen ze zag dat zijn gezicht rood aanliep, hield ze snel haar mond.

Maar, Marie sleepte hem er door heen. Af en toe even stoppen. Af en toe even vooruit fietsen om het tempo te bepalen. Af en toe een belofte dat dit echt de allerlaatste keer zou zijn. En zo kwamen ze thuis. De jongens hadden bij hun thuiskomst keurig gebeld. Toen Marie en Alec binnen kwamen, hingen ze allebei gezellig op de oude bank in de woonkamer. Allebei met een iPad in de hand. Max de hond lag tussen hen in. Het was een vredig tafereeltje.

Marie zei niets. Ze was allang blij dat haar jongens van tien en elf zo zelfstandig waren dat ze twaalf km alleen konden fietsen op een route die ze amper kenden. Apetrots was ze! Maar Alec zag het niet zo. Hij had meteen commentaar toen hij binnenkwam. ‘Weg met de iPad!’ Koen moest gelijk aan zijn spreekbeurt gaan werken en Nick had vast ook wel wat beters te doen.

De stemming sloeg meteen om. De kinderen werden onrustig en Alec liep nog na te foeteren over zijn waardeloze fiets en zijn slechte rug. Marie sloeg het gade en probeerde te bedenken hoe ze de zondagmiddag nog enigszins kon redden. Ze haalde chocolade ijs uit de diepvries om de stemming te herstellen. Dat lukte aardig. En toen het bloedsuikerpeil van de heren weer genormaliseerd was, konden ze allemaal ontspannen.

Koen maakte een werktuig van bouwstenen naar aanleiding van zijn aanstaande spreekbeurt over Leonardo Da Vinci. Marie vond dat prima. Ze hoefde weinig voor hem te doen deze keer. Hij toonde initiatief en had duidelijk plezier in zijn werk. Alec zag dat natuurlijk weer heel anders. Hij zei dat Koen zijn tijd zat te verdoen en dat hij beter eerst de papieren versie kon afmaken. Dat was misschien wel zo, maar het kwam er zo negatief uit. Toen ze daar wat van zei, ging Alec mopperend naar boven. ‘Ik heb het ook altijd gedaan!’ wierp haar toe, voordat hij de woonkamerdeur achter zich dichttrok. Marie hoorde hem stampend naar boven gaan. Ze trok zich er niets van aan. In plaats daarvan moedigde ze Koen aan om een beetje op te schieten. Ze had haar laptop al aangezet voor hem, dan kon hij snel aan zijn spreekbeurt beginnen. Vijf minuten later was hij al bezig.

's Avonds na het barbecueën had Koen zijn spreekbeurt af. Hij las het vol trots voor. Het klonk niet onaardig.

Nick verheugde zich ondertussen op het schoolkamp van die week. Hij wilde veel snoep en chips meenemen. Dat mocht. Hij kon haast niet slapen van de spanning. Gelukkig viel hij voor tien uur in slaap. De fietstocht van die dag had genoeg energie gevergd.

's Avonds ontdekte Marie pas dat ze erg verbrand was. Ze was vergeten om een zonnebrandcrème met een hoge beschermingsfactor te gebruiken. Zij als roodharige moest er elke zomer weer aan geloven. En bij de eerste zonnestralen nam ze zoals gewoonlijk weer een veel te groot risico. Met een roodverbrande huid tot gevolg. Alec was ook verbrand. Natuurlijk was dat nóg een groot nadeel van het fietsen en hij ging daar ook nog een tijdje over door.

Toen ze 's avonds in bed lagen en elkaar hadden ingesmeerd met een verkoelende crème, wilde Marie praten over verhuizen. Ze wilde weg uit deze stad. De jongens waren bijna van de basisschool af en dus leek haar dat een mooi moment om het huis te koop te zetten.

Maar Alec was kort en heel duidelijk: "Nu even niet! Ik ben daar veel te moe voor! En jij ook! Je bent nog niet beter en verhuizen is erg vermoeiend!"

Praten met Alec kan ook heel vermoeiend zijn, dacht Marie. Ze woonden nu al bijna twintig jaar in deze grote stad en zij wilde graag terug naar het platteland. Ze had het al vaak geopperd en gistermiddag, tijdens de fietstocht, kreeg ze voor het eerst positieve feedback van de kinderen. Het nieuwe huis moest een zwembad hebben en Nick wilde een geit. En hij wilde honderd euro hebben om vrij te kunnen besteden.

Prima, dacht Marie. Hij is omkoopbaar en hij biedt het zelf aan. Koen zou het ook niet moeilijk vinden om te verhuizen, dat wist ze al. Nick zou het moeilijker vinden, hij hing erg aan mensen en dingen. Maar, hij was erg stoer voor zijn leeftijd. En gisteren kreeg ze de indruk, dat hij er zelf ook al over had nagedacht. Dus nu Alec nog.

En tijdens die fietstocht, voordat zijn rug opspeelde, vond hij het ook goed. Marie vroeg zich af of ze inderdaad moest wachten met verhuizen. Het was bijna zomervakantie. Koen stond al ingeschreven in het vwo en Nick wilde graag groep acht doen op zijn huidige school. Het was een groter dilemma dan ze aanvankelijk dacht. Ze besloot er nog een tijdje over na te denken. Ze kon nu toch niets doen.

Dat was gisteren. En nu is het maandagavond. De fietstocht met de klas van haar oudste was vanmiddag. Het personeel van het squashcentrum had haar aangesproken met 'juf'. De leerlingen werden stil toen Marie er om vroeg. Op dat moment beseftte ze, dat ze, ondanks alle onzekerheid, toch nog gezag uitstraalde. Het was al een tijd geleden dat ze voor het laatst les had gegeven. Ze miste het wel, maar de gedachte aan lesgeven maakte haar ook erg onzeker. Daarom was het fijn dat de leerlingen van groep acht goed reageerden op haar instructie. En dit was waarschijnlijk de laatste keer geweest met deze groep.

Over een paar weken is het zomervakantie en daarna gaan ze allemaal naar de brugklas. Ook Koen. Ze heeft vaak lesgegeven aan deze groep van 28 leerlingen. Vanaf dat ze in groep vijf zaten. Het is een fijne groep.

En nu ze alleen thuis is, omdat Alec met de jongens naar de schaakschool is, nu pas dringt het tot haar door. Haar plotselinge verdriet verrast haar. Maar ze huult niet. Haar tranen blijven meestal aan de binnenkant van haar ogen. Ze slikt. Haar keel is dik. "Zo gaat dat", zegt ze hardop. Weer een groep acht die ze misschien nooit meer zal zien.

Haar broek striemt nog steeds. Nog meer dan vanmiddag eigenlijk. Haar lijf staat weer stijf van het vocht. Alec had een lekkere zure salade gemaakt met gember. "Hopelijk helpt dat." had hij gezegd toen hij het bord voor haar had neergezet.

Dat was lief van hem, denkt ze. Het is ook niet makkelijk voor hem. Hij heeft een slechte rug, maar zij heeft altijd wat. Dat denkt ze zelf. Wat hij denkt en vindt weet ze niet zeker. Hij kan heel geduldig zijn. Maar hij kan ook om niets ontploffen. Soms is hij moeilijk, onvoorspelbaar. Marie is ouder dan Alec. Dat is haar tegenwoordig wat meer aan te zien dan vroeger. Toch ziet ze er niet uit als 50. Eerder 45. Daar doet ze dan ook genoeg moeite voor. Ze let op haar dieet en ze fietst veel. Met zulke jonge kinderen wil je er goed uit zien. Maar dat lijkt tegenwoordig wat moeilijker te zijn dan vroeger. De schildklier heeft haar allang in de steek gelaten. Haar rug en voet blijven gevoelig. Dus sport ze niet meer. Over een week heeft ze weer een afspraak bij de specialist. Ze wil eigenlijk niet gaan. Ze vinden toch niets.

Ze hield van hardlopen en dat deed ze dan ook vaak. En dat kan ze nu wel vergeten. Soms droomt ze daar over. Dan kan ze weer even hard zoals vroeger. Ze springt in haar dromen over alles heen. Ze is dan zo licht als een veertje.

Marie zet de vuile borden in de vaatwasser. Ze loopt daarna naar buiten om de rode parasol in te klappen en in de schuur te zetten. Het ding valt deels uit elkaar, maar hij kan verder nog best. Tegen haar vriendin Ilona had ze gezegd dat ze pas een nieuwe zou kopen als het huis verkocht is.

Huis. Verkopen. Juist ja. Hoe gaan we dat aanpakken? De vorige keer regelde Alec dat voor een groot deel. Toen zat Marie in Canada bij haar moeder die ziek was. Toen hadden ze alleen contact via de telefoon en lieten ze het meeste werk over aan de makelaar. Maar, Alec en Marie hadden toen al wel rond gekeken naar verschillende huizen en stiekem al een keuze gemaakt. Dat deden ze al voordat hun oude huis verkocht was.

En het huidige huis bleek een goede keuze. Het was een groot huis met vier grote slaapkamers en een mooie grote tuin. In de jaren die volgden, hadden Alec en Marie de tuin omgetoverd tot een ouderwetse bloementuin, compleet met haagjes, een groot kippenhok en een konijnenhok. Later kwam er ook nog een groentekas bij. Hier woonden ze nu al bijna zeven jaar.

In het vorige huis woonden ze ook zeven jaar voordat ze het te koop zetten. Dat is per ongeluk zo. Marie is niet bijgelovig. Ze gelooft in God en verder niemand. En ze gelooft ook dat mensen meer kunnen aanvoelen dan ze toe willen geven. Net zoals dieren dat kunnen. Maar goed, dat is een punt van discussie voor velen. Vooral Alec weet ondertussen uit ervaring dat haar voorgevoelens maar beter gerespecteerd kunnen worden. Want inmiddels rolt hij niet meer met zijn ogen als ze zegt dat ze een rot gevoel in haar buik heeft. Hij zucht alleen maar en zegt dat ze niet zo moet zeuren. Maar ze hoort dan aan zijn stem dat hij zo maar wat zegt, omdat hij ook niet weet wat hij daar mee aan moet.

"Dus Marie, wat ga je doen?" Hardop stelt ze zichzelf die vraag. Alec wil veel regelen, maar ze heeft het gevoel dat hij dit aan haar wil overlaten. Prima! Ze heeft zich in tijden niet zo goed gevoeld. De injecties met vitamine b12 en of het schildkliermedicijn doen eindelijk hun werk. Om het huis wat op te ruimen, heeft ze al het een en ander verkocht. Ze wil het huis zo leeg mogelijk hebben. De kinderkamers zijn al uitgemest. Het speelgoed dat ze willen bewaren staat schoon en in dozen op de vloering. Er is veel kleding gedoneerd aan Oost-Europa en de slaapkamer van Alec en Marie heeft nu nieuwe gordijnen. Die heeft ze nog net kunnen maken

voordat haar vader en broer uit Canada op bezoek kwamen. Dat is alweer drie maanden geleden.

Maar, door hun drukke werkschema hebben ze in de afgelopen jaren weinig aan de muren van de bovenverdieping gedaan. En dat kunnen ze niet langer zo laten. De slaapkamermuren hebben bijvoorbeeld dringend nieuw behang nodig. Ze zullen daar wat aan moeten doen. Want het huis moet er goed uitzien op de foto's die gemaakt moeten worden voor de brochure van de makelaar.

Alec ziet het nu helemaal niet zitten om het huis overhoop te halen. Er staan bijvoorbeeld grote kasten voor de muren die gedaan moeten worden en waar moeten ze die dan laten? Marie heeft er ook weinig zin in, maar ze vindt dat ze geen keus hebben. Ze zal alles het aankomend weekend nog eens bespreken met Alec. Misschien dat hij dan wat optimistischer is.

2. Realiteit.

De rode parasol staat in de schuur. De hond heeft op het gras gepoept en dus moet dat ook opgeruimd worden. “Max wat heb je gegeten? Het stinkt enorm!” Max kijkt Marie onnozel aan.

“Ja, ik had je uit moeten laten, maar mijn voet wil niet!” Marie gooit het zakje met viezigheid in de vuilnisbak. De container is nu al stikvol en ze moeten nog een week. Ze heeft de tuin rigoureus aangepakt. Vorige week al. Ze dacht toen dat de gft-containers vandaag geleegd zouden worden. En dus had ze de twee groene containers helemaal afgeladen met tuinafval. Helaas is de blauwe plastic container deze week aan de beurt. Jammer, want de grote klimop moet ook nog gesnoeid worden en dat gaat dus allemaal nooit passen.

Alec en de jongens zijn nog niet terug van de schaakschool. Die staat in een ander stadsdeel, ver van hun huis. Marie gaat al een paar maanden niet meer met hun mee. De wifi is daar slecht en na zoveel jaren wachten, was ze het beu geworden. Dus besloot ze thuis te blijven voortaan. Dit was geheel tegen het zere been van Alec. Maar, Marie zette door. Nu heeft ze wat meer tijd voor zichzelf. Nadat ze de vaat heeft weggewerkt en het huis aan kant heeft, natuurlijk. Alec kan daar bij de schaakschool zitten en koffiedrinken. Hij kan zelfs zijn huiswerk doen. Want Alec volgt een cursus om bij te blijven in de wereld van de accounting. Ondertussen voelt Marie haar buik weer opzwellen. Lekker! Weer iets verkeerd gegeten zeker. Wat een gedoe! Haar buik begint vaak zomaar op te zwellen. Ze lijkt dan wel zeven maanden zwanger. Ergerlijk gewoon! Meestal is een ingrediënt in het eten de boosdoener. Soms ook stress en zeker als het warm is! Haar buik lijkt wel een waterbed. Eigenlijk zou ze een andere broek aan moeten doen. De boord begint verschrikkelijk te knellen. Gelukkig is het nu nog niet volop zomer, anders kreeg ze het nu heel erg benauwd door al dat vocht in haar lijf.

Geen arts die weet wat het is. De meesten interesseert het ook niet echt heeft ze gemerkt. Sommige artsen weten niet veel en doen maar wat. En dan zijn er nog de specialisten die behoorlijk arrogant en ongevoelig kunnen doen, vooral als je te veel vragen stelt en merkt dat ze zich helemaal niet hebben voorbereid op je consult. Dus is ze zelf gaan zoeken op het internet. Van sommige theorieën wordt ze niet vrolijk. Maar er zijn ook mensen die zeggen dat het komt van langdurige stress. En dan zijn er mensen die claimen dat het komt door de toevoeging van E-nummers in het eten. Het is erg lastig om te bepalen wat de oorzaak is. Marie probeert haar dieet onder controle te houden. Maar, af en toe dan gaat het weer mis. Bijvoorbeeld als ze haar favoriete blauwe schimmelkaasje gegeten heeft. Je kan er donder op zeggen, dat ze daar dan weer twee dagen last van heeft. Ze merkt dat ze niet alles meer kan eten. Dingen die ze vroeger vaak at, zoals prei en erwtensoep bijvoorbeeld, die mag ze absoluut niet meer hebben. Haar buik rijst dan als een grote taart en haar darmen imiteren Slochteren. Ze maakt er grapjes over, maar leuk is het niet. Het beperkt haar ontzettend in haar leven. Lange wandelingen kan ze dan wel vergeten, omdat haar darmen door het slechte eten, behoorlijk onvoorspelbaar reageren. Ze heeft het wel eens besproken met haar huisarts, maar haar huidige huisarts weet ook niet alles. Maar daar komt hij eerlijk voor uit. Zijn bezorgdheid lijkt gemeend. En hij kan heel goed luisteren. Ze verbaast zich over hoe zo’n jonge man, zo snel iets of iemand door kan hebben. Vooral bij haar. Marie is een meester in

het verbergen van gevoelens. Maar, hij prikt daar snel doorheen. Als hij haar vertrouwen ooit zou beschamen, dan zou ze nooit meer een arts vertrouwen. Dat weet ze wel.

Hoe ze van haar vocht en traagheid af kan komen, dat weet ze niet. Haar medicijnen houden haar op de been. Maar hoe geduldig ze ook is, er lijken wel steeds meer klachten bij te komen. Gelukkig heeft ze een positieve instelling. Tegenslag staat gelijk aan uitdaging. Dat is altijd zo geweest en zal altijd zo blijven. Volgens haar arts is dat een zelfvernietigingsmechanisme. De adrenaline is bezig haar te vernietigen. Maar volgens haar is dat overleven en heeft ze geen enkele keus.

Marie staat in haar mooie zomertuin. Ze staart in de verte, is weer compleet in gedachten verzonken. Ze ziet de kleurrijke bloemenzee voor haar ook niet. De kippen die haar bedelen om een lekker hapje, hoort ze niet. Ze merkt niet dat Max achter haar staat. Opeens begint hij haar been af te likken. Hij is dol op de smaak van de lotion op haar benen. Marie duwt hem weg. Na twee keer weggeduwd te zijn, begint hij het te snappen. Verongelikt loopt hij weg. Zijn witte lange snuit lijkt nog langer dan anders. Verbazingwekkend hoe zo'n klein hondje, zo'n ego kan hebben! Grinnikend loopt Marie naar de schuur. Omdat het al bijna acht uur is, besluit ze de tuin alvast af te sluiten. Ze draait de schuurdeur en daarna de tuinpoort op slot. Al hinkend loopt ze naar de konijnen. Haar voet heeft het weer gehad. Ze heeft veel pijn in haar linker voet. Het is een soort van zenuwpijn die gepaard gaat met een vochtophoping in haar linker been en voet. Wat het is durven de artsen niet met zekerheid te zeggen. Het kan een hielspoor zijn, misschien een beknelde zenuw. Vandaar het aanstaande bezoek aan de specialist. De kramp in haar voet wordt wat minder als ze even doorzet. Ze loopt naar de laatste deur in de tuin. Aan de zijkant van het huis, tussen twee bomen, staat het konijnenhok. Ze besluit de poortdeur aan die kant open te laten staan. Dan kunnen de konijnen ook de tuin in als ze dat willen. De konijnen kijken verschrikt op. Ze zitten voor het openstaande konijnenhok bij het oude brood dat daar ligt. Max probeert een stuk brood te stelen. Marie doet net alsof ze het niet ziet. Ze laat de konijnen vrij rond lopen. Konijnen horen niet in een hok vindt ze. Het hok dient alleen als bescherming tegen de regen en de kou.

Als Marie klaar is in de tuin gaat ze weer naar binnen. Max rent achter haar aan met een stuk oud brood in zijn bek. Als ze de woonkamer binnenlopen, schiet hij snel zijn kennel in. Daar kan hij rustig genieten van zijn gestolen buit. De laptop staat nog aan. Dus besluit Marie om nog even achter haar computer te gaan zitten en verder te gaan met haar verhaal. Als ze even later weer bezig is, vergeet ze de tijd. Het verhaal loopt lekker.

Het plotselinge geluid van dichtslaande autoportieren geeft aan dat ze weer thuis zijn. Alec heeft de voordeur al snel geopend. Lawaaiig komen de jongens de woonkamer binnen.

Koen heeft zijn potje schaken verloren en Nick was 'over' omdat er een oneven aantal kinderen was, en dus moest hij tegen de meester spelen. Ook hij heeft het potje verloren. En terwijl de jongens het appelsap opdrinken dat Marie snel heeft ingeschonken, moppert Alec over de automobilisten op de weg die hun rijbewijs gratis moeten hebben gekregen bij een pak hagelslag. 'Sommige mensen horen niet op de snelweg!' sluit hij zijn tirade mopperend af.

De jongens horen hem niet. Ze zijn gewend aan het gemopper na het schaken. Zij weten ook wel dat hij eigenlijk baalt van een verloren avond en dat die andere automobilisten eigenlijk bijzaak zijn. Al snel pakken ze hun iPad om nog even te spelen voordat ze naar bed moeten. "Nog even." mompelen ze, als Marie waarschuwt dat ze bijna naar bed moeten. "Nog even dit

level afmaken.” “Ik moet eerst bij een safe-punt zijn!” Het is het bekende ritueel voordat ze naar boven gaan.

Marie kijkt peinzend naar de iPads. De schermpjes zijn fel gekleurd. Af en toe flitsen er objecten over het scherm. De vingers van de jongens bewegen razendsnel. Ze kijken heel gefocust met heel serieuze gezichten naar hun spel. Hun monden zijn getuit. De ogen lijken gefixeerd te zijn op een punt. De vingers raken vakjes op het scherm aan alsof hun leven er van af hangt. Het tik, tik, tik klinkt hard in de stille ruimte. Ze hebben het geluid op hun iPad uitgezet. Ze vinden dat het niets toevoegt. Het eentonige deuntje van het spelletje werkt na een tijdje op hun zenuwen en dus staat het geluid uit. Af en toe werpen ze een snelle blik opzij naar het scherm van de ander. Af en toe stellen ze een vraag of geven ze een antwoord. Het zijn halve zinnen, soms zelfs halve woorden. Het is alsof ze in een geheime code spreken. Een half woord en een snelle blik zijn al genoeg.

Marie had vroeger ook een favoriet computerspelletje. In dat spel had ze haar eigen boerderijtje en veel dieren. Ze verbouwde ook gewassen en ze had een mijn en een visvijver. Er reed ook een leuk rood vrachtwagentje rond voor de bestellingen. Er kwam zelfs een leuke, blauwe postbode langs die op een scootertje reed. Als je iemand anders had geholpen, dan kreeg je post. Het spel hielp haar om te ontspannen in een tijd dat ze veel stress ervoer. Stress die ze niet goed kon verwerken. Het spel hielp haar om haar gedachtegang af te remmen. Afremmen, niet stilzetten. Want haar hoofd was altijd bezig. Daar kon ze niets aan doen. Zo zat ze nu eenmaal in elkaar.

En toen, na verloop van tijd realiseerde ze zich hoe nep het spelletje was. Ze was met haar boerderijtje bezig, alsof het een echt bedrijf was. Ze vergat niets. Ze voerde alle dieren op tijd. Ze zorgde dat er voer gemaakt werd. Ze verbouwde gewassen om dat voer te maken. Ze legde paden en akkers aan. Ze ontgon land met behulp van speciale documenten die je moest verdienen of soms zomaar kreeg. Maar na een tijdje voelde ze zich bedrogen. Want zij wilde al haar hele leven een echt boerderijtje. Vanaf haar tiende jaar ongeveer. Toen begon ze al na te denken over waar zij later zou wonen. Ze was niet bezig met beroepen toen. Ze wilde een boerderijtje, omdat ze zo van dieren hield. En dat idee, die gedachte heeft nooit plaatsgemaakt voor wat anders. Ze heeft die droom steeds verder voor zich uitgeschoven. Want eerst moest ze haar diploma halen. En eerst moest ze emigreren. En eerst moest ze werken om te kunnen sparen. En in haar werk kwam ze steeds meer afleidingen tegen. Meer uren, mensen met problemen die haar nodig hadden. En ze woonde jarenlang in een appartement in een grote stad, om geld te sparen. Maar, haar droom bleef overeind. Het zou een keer gebeuren. Ooit. Maar, toen ging ze trouwen. En Alec wilde niet naar Canada, terwijl hij dat eerst wel had beloofd. Maar zij paste zich aan. Schoof haar droom op de lange baan. En toen kwamen de kinderen en die moesten naar school. En Alec zijn werk was belangrijk, dus moesten ze daar in de buurt wonen. Er was altijd wel wat en nu is ze vijftig.

En dus twijfelt ze de laatste tijd heel erg of het ooit zal gebeuren. Ze is een manke Nelis geworden. Ze heeft te veel risico's genomen met haar lijf. Heeft te zwaar getild. En ze heeft met te gevaarlijke mensen gewerkt. Dat zeggen de specialisten. Die weten alles beter over het leven dat Marie heeft geleefd. Ze heeft te veel stress ervaren en is daar volgens de experts 'verkeerd mee omgegaan'.

Voor wat? Om een paar centen te verdienen voor dat stomme boerderijtje dat ze nu misschien nooit meer zal bezitten. Haar spaargeld gaat nu naar haar zorgkosten. Die kosten nemen steeds toe, omdat alles steeds duurder wordt.

En dan wordt ze af en toe heel erg opstandig. Als anderen zeggen dat ze dat gezeur vinden. Of als ze vinden dat dat helemaal niet belangrijk is. "Of jammer dan!" zeggen. Of als ze zeggen, dat het nu te laat is, omdat ze te oud is. Jammer dan? Te oud? Hoezo? Mag een mens geen droom meer hebben?

En dan kijkt ze in de spiegel en dan vindt ze zich zelf een grote domoor. Vanwege die mooie, lieve kinderen die zij en Alec samen hebben. En dat verder alles zo goed gaat. En dan is ze zelf degene die zichzelf een virtuele draai om de oren geeft. Het is een stom idee! Verzin wat anders!

En toch. Als je eenmaal, zeg maar veertig jaar lang, iets in je hoofd hebt, dan wil je dat op een gegeven moment gewoon doen! Want je bent al zo geduldig geweest. En je hebt al zoveel rekening met de rest gehouden. Eigenlijk ben jij nu gewoon aan de beurt!

Maar Marie weet ook wel dat hun volgende huis niet op het platteland kan staan. De jongens moeten nog zes of zeven jaar naar school en daarna gaan ze studeren. Het nieuwe huis mag niet te ver van hun school staan en het moet een goede school zijn.

Marie is dan weer redelijk en zet zichzelf op het achtenveertigste plan.

Maar er zijn momenten, dat ze bij de laatste druppel, haar tas wil pakken. De deur dicht wil trekken. Die bus of die trein wil pakken om zomaar ergens geheel onvindbaar te zijn. Even geen getouwtrek. Even geen mama of Miep of juf of moeder van. Gewoon alleen maar Marie.

3. Bilhaar.

Zo noemt Nick haar liefkozend: 'Bilhaar' en zij noemt hem 'Bilhaartje'

Ook als er anderen bij zijn. Dat heeft Marie inmiddels wel geleerd: schijt hebben aan..

En dat is soms zo lekker! Vooral als je op het schoolplein staat en er dan zo'n niet-prettig-gestoorde, totaal verneukte, verstijfd van de zenuwen- moeder bij staat. Daar kan je wat van leren mens! Chill!

Soms is Marie erg opstandig. Ze voelt dan even geen 'connectie' met vrouwen van haar leeftijd. Een paar wel. Tot op zekere hoogte. Mannen begrijpt ze beter. Niet dat zij haar vatten. Daar heeft ze dus ook weinig aan. Alec is de enige die door het selectieproces heen kwam en zelfs hij snapt niet alles.

Frustrerend is dat. Communicatief is Marie sterk. Heel sterk. Ze kan dingen makkelijk en effectief verwoorden. En dat mocht ze dan ook van haar collega's op school. Tijdens bijvoorbeeld de vergaderingen, in de medezeggenschapsraad. Vooral als het om een netelige kwestie ging. Diplomatie, dat was vaak het missende ingrediënt in die vergaderingen. En soms ook zei ze de dingen recht voor zijn raap. Want soms was dat de enige manier om iets duidelijk te maken.

Ze spreekt ook vier talen zonder enig accent. 'Piece of cake', vindt zij. 'Verbazingwekkend', zeiden haar docenten vroeger. 'Het zal wel', dacht zij dan.

Nick lijkt erg op haar. Meer dan haar lief is. Het arme joch! Hij is ook erg gevoelig. Heeft echter niet het geduld. Het explosieve heeft hij meer van Alec. Maar wat een levensinzicht! En ook wat een knuffelbeertje. En toch kan hij Marie soms niet luchten of zien. Maar aan het einde van de dag moet hij even met haar geknuffeld hebben, moet hij even tegen haar aanhangen op de bank.

"Kom je mee naar boven?", vraagt hij als het zijn bedtijd is. Hij wil dan graag nog even samen met haar in bed smoezen.

"Nu even niet" zegt Marie, ze zit net lekker in haar verhaal. Nick slaat de deur met een knal dicht. "Ik haat je!", roept hij vanuit de gang, achter de dichte deur. "Ik houd ook van jou!", roept ze terug. Haar ogen blijven gefixeerd op haar computerscherm.

Ze probeert hem van zich los te weken. Hij zit in groep zeven, is een van de jongsten van zijn klas, stoer voor zijn leeftijd, maar zo ontzettend gevoelig. Overmorgen gaat hij op kamp. Hopelijk kan hij zonder zijn beer.

Koen is forser dan Nick. Hij is dan ook anderhalf jaar ouder. Hij is rustig en ook slim. Hij is soms te rustig vindt Marie. Hij lijkt van uiterlijk erg op Alec. Innerlijk heeft hij het geduld van Marie. En het onnozele en kwetsbare van Alec. Marie maakt zich soms zorgen over hem. Hij is te lief voor deze wereld. Net als Alec. Ze hoopt dat zijn schooltijd fijner zal zijn dan die van haar man toen hij in het voortgezet zat.

Alec is haar knuffelbeer. Marie is niet bepaald klein, maar naast haar lijkt Alec een reus. Zij is een meter vijf en zeventig, maar naast hem lijkt ze een kleintje. Ze slaat graag haar armen om hem heen. Negen van de tien keren doet zij dat eerst. Ze wilde dat hij dat bij haar deed. Zo 'out of the blue'. Gewoon omdat ze dat soms nodig heeft. Dat heeft ze wel eens gezegd, maar hij vindt dat gek. En haar een zoen geven in het openbaar zal hij al helemaal nooit doen.

Marie zit nu al een tijdje achter haar computer. Ze schrijft een verhaal. Het gaat over het leven van een moeder die een traag werkende schildklier heeft. Marie verwerkt haar eigen ervaringen in het verhaal. Of ze wat met het verhaal gaat doen weet ze niet. Soms laat ze Alec een stukje lezen.

Opeens begint Max te grommen. Marie schrikt op en kijkt op van haar scherm. Ze hoort de eksters buiten te keer gaan. Ze hebben een nest in een van de hoge populieren naast hun huis. Laatst hebben diezelfde eksters achter een merel aangezeten. Die is toen met een knal tegen het raam van de achterdeur gevlogen. Het bruine vogeltje was al dood toen Marie haar vond. De eksters zijn erg boos. Ze vliegen van boomtop naar boomtop. En zo nu en dan dreuntelen ze ongeduldig heen en weer op een boomtak. Ze kijken naar beneden. Met hun kleine zwarte kraalootjes scannen ze het terrein onder hun boom. Er is een indringer en dat tolereren ze niet.

Marie kan van achter haar computer niet zien welke indringer daar zit. Er staan hoge struiken naast het hek dat hun tuin van het stadsparkje scheidt. Die blokkeren het zicht. Marie besluit om een kijkje te nemen.

Als ze aan de zijkant van het huis komt, ziet ze dat de konijnen zich achter hun hok verstoppen. Ze voelen zich duidelijk niet op hun gemak. Marie wacht. Ze luistert naar het schetteren van de eksters. Hun boosheid houdt aan.

Wanneer Max verschijnt is het raadsel snel opgelost. Hij steekt zijn snuit door het ijzeren hek naast het konijnenhok. Marie gaat op haar hurken zitten. Ze tuurt door de tralies van het metalen hek. Voorbij het hoge gras en tussen de brandnetels onder de struiken door. Er zit een kat! Een grijze met donkere strepen. Even verderop zit er nog een. Een rode. De kater van de burens. Marie glimlacht. De eksters hebben pech. Ze gaat ze niet helpen.

Ze roept Max en gaat weer naar binnen. Het geschetter van de eksters gaat nog wel een half uur door.

Maar Marie hoort het dan allang niet meer. Ze heeft twee kussens op de bank gelegd. Daar ligt ze nu behaaglijk tegen aan. Haar linkervoet op een ander kussen, omdat het behoorlijk zeer doet. Voor haar op tafel staat een glas met rode wijn. Dit is haar chill- moment. Ze heeft haar bril op om beter te kunnen zien. En zo kijkt ze naar een van haar favoriete Britse series. Een politiserie met een niet te voorspellen einde. Precies waar zij van houdt. Alec zit inmiddels in zijn eigen stoel.

Wat zij niet weet is dat Alec aan haar laptop heeft gezeten. Hij heeft haar nieuwe verhaal gelezen. Het gaat over een man zoals hij. Hij was bang dat ze hem negatief neer zou zetten. Waarom hij dat dacht kan hij niet uitleggen. Het was meer een gevoel. Toen heeft hij het verhaal stiekem gelezen. Toen ze buiten was, bij de konijnen en de eksters.

En toen las hij over een lieve man die zijn gevoelens moeilijk kan uiten. Hij had niets gezegd toen ze weer binnen kwam. Maar, het verhaal gaf hem een goed gevoel. Zoiets als liefde.

Hij houdt van Marie. Dat vindt hij soms moeilijk om uit te drukken. Dat heeft hij niet geleerd vroeger. Hij heeft geen idee hoe hij met haar duidelijke verliefdheid om moet gaan. Zijn eigen frustraties zitten hem vaak in de weg. En soms ergert hij zich enorm aan haar. Ze lijkt alles van hem te weten, zonder dat hij het zegt. Ergerlijk gewoon! Hij kan dan heel geïrriteerd reageren. Op een hele ruwe manier tegen haar praten of juist helemaal niet. Een soort van achterlijk zwijgen. Omdat hij haar eigenlijk pijn wil doen dan. Waarom weet hij ook niet. Het is net of een stemmetje in hem fluistert dat hij haar liefde niet waardig is.

Marie incasseert veel. Maar een keer in de paar maanden dan explodeert ze. Dan is de maat vol.

Hij weet dat hij dat dan heeft veroorzaakt. Hij kan het niet helpen. Hij belooft elke keer weer beterschap. Maar is het dan al snel weer vergeten.

Maar zij blijft positief. Net als in haar verhaal. En daarom houdt hij van haar. Hij zit stiekem naar haar te gluren, terwijl ze daar zo op de bank ligt. Ze heeft weer behoorlijk veel last van haar voet. Waarschijnlijk heeft ze hem weer overbelast. Ze drinkt rode wijn. De enige alcohol die ze aan wil raken. Behalve dan zijn zelf gebrouwen bier. Dat doet ze waarschijnlijk om hem een plezier te doen, denkt hij.

Ze ziet er lekker uit. Met haar rood verbrande armen en benen en het lange rossige haar dat over de kussens heen ligt. Hij is de fietstocht van gisteren al bijna weer vergeten. Hij vindt zichzelf achteraf gezien een watje. Marie heeft er met geen woord meer over gerept. Daar heeft ze een hekel aan. 'Oude koeien', zegt ze dan meestal met een geïrriteerde lach. Hij heeft zin in haar, maar het is nog maar half tien. Haar serie is nog niet afgelopen.

Om tien uur kan hij eindelijk zijn bierglas wegzetten. Zij laat de hond uit. Hij volgt haar. De tuin ligt er mooi bij. Hij had om half negen de planten nog water gegeven. Alles ligt er nu fris bij. Het witte konijn rent nog door de tuin. Ze heeft ongelooflijk grote oren. Daardoor ziet ze er grappig uit. Marie heeft haar gered uit een piepklein hokje bij mensen een paar straten verderop. Ergens vergeten in een stadstuin. Nu is ze van Marie. Het konijn lijkt haar te volgen door de tuin. Het is een aandoenlijk gezicht.

"Moeten de konijnen ook opgesloten worden?", vraagt hij haar. "Nee, laat maar. Ik gun ze die vrijheid wel", zegt Marie. "En als ze opgevreten worden, dan hebben ze een fijn leven gehad." Samen gaan ze naar binnen. Marie draait de achterdeur op slot. Ze laat haar sleutelbos in de deur zitten. Snel doet ze de kennel van Max dicht, dan kan hij niet op de bank gaan liggen slapen.

Vervolgens doet ze het woonkamerlicht uit en gaat naar boven. Alec heeft ondertussen de voordeur op slot gedaan.

Als ze boven komt ziet ze dat Nick in haar bed ligt. Dat doet hij graag. Ze maakt hem wakker en zegt dat hij eerst naar de wc moet. Hij is, in tegenstelling tot andere avonden, meteen klaar wakker. Hij begint meteen weer over het schoolkamp. Of Marie zijn spullen klaar wil zetten morgen? Nick is een planner, net als Marie.

Hij maakt zich ook snel zorgen, of alles wel gaat lopen zoals hij het voor zich ziet..

Ze stelt hem gerust en als hij in zijn eigen bed ligt stopt ze hem in. "Snurk ze scheetje!", zegt ze.

"Snurk zelf Bilhaar!", zegt hij terug.

Koen ligt lekker ontspannen onder zijn dekbed. Hij moet het wel heel warm hebben, denkt ze. Hij lijkt te slapen.

Marie doet het overlooplicht uit. In de badkamer poetst ze haar tanden. Alec komt naast haar staan.

Ze ziet een pukkel op zijn rug en wil hem wegkrabben. "Au!" zegt hij hard "Stt! Stil nou!", Moppert ze.

"Straks zijn de jongens wakker!" "Wij zijn al wakker!", roept Koen dan.

Vijf minuten later ligt iedereen in bed. Als Marie haar iPad wil pakken, kijkt Alec haar heel ondeugend aan. Giechelend legt ze het ding onder het bed en doet ze het licht uit.